

вадката. Едни се покатериха по дърветата да търсят плодове, други легнаха на сѣнка, като се оставиха на другаритѣ си да очистятъ клечкитѣ, които се бѣха набили въ козината имъ презъ време на разходката; майкитѣ се наредиха на колело и пуснаха децата си да играятъ въ срѣдата.

Тѣзи, които обичаха чистотата, заведоха децата си при потока, изкжпаха ги въпрѣки тѣхното упорство и следъ това ги кърмѣха.

Но изведнажъ край потока се чу тревоженъ викъ за предпазване: стариятъ водачъ бѣше видѣлъ едного отъ европейцитѣ, който влѣченъ отъ любопитство, бѣше показалъ главата си иззадъ едно дебело палмово стѣбло.

Въ единъ мигъ замлъкнаха веселитѣ викове. Маймунитѣ замрѣха за секунда, а следъ това почнаха да скачатъ презглава по дърветата, една следъ друга, като не забравяха обаче, да сграбчатъ портокали.

Децата сжщо така напустнаха своитѣ игри и избѣгаха при майкитѣ си. Майкитѣ ги скриваха бързо подъ мишница, други ги качваха на гърба си, като се готвѣха за бѣгство.

Когато всички се събраха, водачътъ пакъ застана предъ стадото, и маймунитѣ изчезнаха тъй бързо, че европейцитѣ не успѣха дори да забележатъ, на коя страна тѣ избѣгаха.

— Ето ти неприятностъ! — каза единиятъ отъ тѣхъ: — гледахме, гледахме, а ни една не уловихме.

Като въ отговоръ на това, изподъ портокаловото дърво се зачу жаленъ викъ. Ловцитѣ се приближиха и съгледаха тамъ една малка маймунка. Навѣрно, майката, уплашена, я бѣше забравила;